

И дѣйствително, до колкото знаемъ отъ вѣхыгѣ и новы писатели, ный не разбирамы критиката тѣй като Г-на Славейкова, който знае само съ голы думы и ругателства да навыка и нахука челоувѣка, токо да го видѣтъ и чувѣтъ че рекълъ и той нѣщо. А този способъ на писанье съ поруганія, хулы и клеветы, когато предѣжи да критикуваме нѣкое литературно произведеніе или и най слаба книжка, то е свойственно само на либеллистыгѣ, които пакъ съ проникнѣты пѣ съ здравы чувства и разсѣдѣкъ (bon sens) отъ самозванны нашъ критикѣ.... Рѣкохмы по-напредъ, че ако Г. П. Р. С-ковъ пишаше или можаше да пише критика, той трѣбаше да сравни моето дѣще съ оригинала и да покаже съвършенствата на едното и недостаткыгѣ на другото, безъ да занимава по много читателитѣ съ нашата личность. Но и за него ный са не чудимъ твърдѣ, защото той е далечъ отъ да направи подобно сравненіе было съ оригинала вѣмскый, было съ нѣкой отъ двата превода, които имамы на езика си ѣще отъ 1844 год., понеже ный го добръ знаемъ и познаваме до колко му стига *букыто*, какъто обшо казватъ у насъ за повѣрхностныгѣ челоувѣцы. А за да познаѣтъ и читателитѣ това съ насъ, ный ги умоляваме да земнѣтъ едно-та едно отъ пѣрвыгѣ двѣ изданія на Траудценовата драма, пакъ да я сравнѣтъ съ туй наше изданіе, косто ный вѣистиннѣ не препорѣчвамы